

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 147/21
Luxembourg den 2. september 2021

Dom i sag C-930/19
État belge (Ret til ophold i tilfælde af vold i hjemmet)

Ifølge Domstolen befinder en tredjelandstatsborger, som er udsat for vold i hjemmet begået af dennes ægtefælle, der er unionsborger, sig ikke i en situation, som kan sammenlignes med situationen for en tredjelandstatsborger, der er udsat for vold i hjemmet begået af den pågældendes ægtefælle, som er tredjelandstatsborger

Det følger heraf, at en eventuel forskelsbehandling, der udspringer af disse to situationer, ikke udgør en tilsidesættelse af den lighed for loven, som er knæsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

X, der er algerisk statsborger, sluttede sig i 2012 til sin franske hustru i Belgien, hvor han fik udstedt et opholdskort for familiemedlem til en unionsborger.

I 2015 var han tvunget til at forlade det fælles hjem som følge af, at han var blevet udsat for vold i hjemmet begået af hans hustru. Nogle måneder senere forlod sidstnævnte Belgien for at bosætte sig i Frankrig. Knap tre år efter denne udrejse indgav X en skilsmissebegæring. Skilsmissen blev bevilget den 24. juli 2018.

I mellemtiden havde État belge (den belgiske stat) bragt X' ret til ophold til ophør med den begrundelse, at han ikke havde ført bevis for, at han rådede over tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv. I overensstemmelse med den belgiske bestemmelse til gennemførelse af artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38¹ er bevarelsen af opholdsretten for en tredjelandstatsborger, der har været udsat for vold i hjemmet begået af dennes ægtefælle, som er unionsborger, nemlig i tilfælde af skilsmisse eller ophør af ægtefællernes samliv underlagt visse betingelser, herunder navnlig, at den pågældende skal råde over tilstrækkelige midler.

X anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien), idet han gjorde gældende, at der forelå en uberettiget forskelsbehandling mellem ægtefællen til en unionsborger og ægtefællen til en tredjelandstatsborger med lovligt ophold i Belgien. I henhold til den belgiske bestemmelse, hvormed artikel 15, stk. 3, i direktiv 2003/86² er blevet gennemført i belgisk ret, er bevarelsen af opholdsretten for en tredjelandstatsborger, der er blevet familiesammenført med en anden tredjelandstatsborger, og som har været udsat for vold i hjemmet begået af sidstnævnte, nemlig i tilfælde af skilsmisse eller separation kun betinget af, at det bevises, at sådan vold har fundet sted.

Conseil du contentieux des étrangers var af den opfattelse, at hvad angår betingelserne for, at opholdsretten for tredjelandstatsborgere, der har været udsat for vold i hjemmet begået af deres ægtefæller, bevares i tilfælde af skilsmisse, er den i direktiv 2004/38 fastsatte ordning mindre gunstig end den, som er fastsat i direktiv 2003/86. Den nævnte ret anmodede derfor Domstolen om at udtale sig om gyldigheden af artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38 i lyset af bl.a.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35).

² Rådets direktiv 2003/86/EF af 22.9.2003 om ret til familiesammenføring (EUT 2003, L 251, s. 12).

ligebehandlingsprincippet, der er fastsat i artikel 20 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

I sin dom, der blev afsagt af Store Afdeling, begrænsede Domstolen for det første rækkevidden af sin praksis vedrørende anvendelsesområdet for artikel 13, stk. 2, første afsnit, litra c), i direktiv 2004/38, og navnlig rækkevidden af NA-dommen³. For det andet fastslog Domstolen, at der ikke forelå noget forhold, som kunne rejse tvivl om gyldigheden af dette direktivs artikel 13, stk. 2, i lyset af chartrets artikel 20.

Domstolens bemærkninger

Inden Domstolen foretog en gyldighedsefterprøvelse, præciserede den anvendelsesområdet for artikel 13, stk. 2, første afsnit, litra c), i direktiv 2004/38, hvorefter retten til ophold bevares i tilfælde af skilsmisse, hvis der foreligger en særligt vanskelig situation, såsom at ægtefællen har været udsat for vold i hjemmet under ægteskabet. Spørgsmålet var bl.a., om denne bestemmelse finder anvendelse, når proceduren til skilsmisse, ligesom det var tilfældet i hovedsagen, er blevet indledt, efter at den ægtefælle, der er unionsborger, er udrejst fra den pågældende værtsmedlemsstat.

I modsætning til, hvad der blev fastslået i NA-dommen, fastslog Domstolen, at med henblik på at bevare retten til ophold på grundlag af den nævnte bestemmelse kan proceduren til skilsmisse indledes efter en sådan udrejse. Af retssikkerhedshensyn kan en tredjelandstatsborger, der har været udsat for vold i hjemmet begået af dennes ægtefælle – som er unionsborger – og hvis procedure til skilsmisse ikke er blevet indledt inden sidstnævntes udrejse fra værtsmedlemsstaten, imidlertid **kun påberåbe sig bevarelsen af sin ret til ophold, såfremt denne procedure indledes inden for en rimelig frist efter en sådan udrejse**. Det er således vigtigt, at den pågældende tredjelandstatsborger gives tilstrækkelig tid til at foretage et valg mellem de to muligheder, som vedkommende indrømmes i direktiv 2004/38 med henblik på at bevare en opholdsret, og som består i **enten at indlede en procedure til skilsmisse med henblik på meddelelse af en personlig opholdsret i henhold til artikel 13, stk. 2, første afsnit, litra c), eller at tage ophold i den medlemsstat, hvor unionsborgeren har bopæl, med henblik på at bevare sin afledte ret til ophold**.

Hvad angår gyldigheden af artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38 fastslog Domstolen, at denne bestemmelse **ikke fører til nogen forskelsbehandling**. Uanset den omstændighed, at artikel 13, stk. 2, første afsnit, litra c), i direktiv 2004/38 og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2003/86 har samme formål om at sikre beskyttelsen af familiemedlemmer, der er udsat for vold i hjemmet, henhører de ved disse direktiver indførte ordninger nemlig under **forskellige områder**, hvis **principper, genstande og mål** ligeledes er **forskellige**. Desuden har de personer, der er omfattet af direktiv 2004/38, en **anden status og rettigheder af en anden art** end dem, som de personer, der er omfattet af direktiv 2003/86, kan påberåbe sig, og den til medlemsstaterne indrømmede **skønsbeføjelse** til at anvende de i disse direktiver fastsatte betingelser er **ikke den samme**. I den foreliggende sag er det således bl.a. et **valg truffet af de belgiske myndigheder** inden for rammerne af gennemførelsen af den **vide skønsbeføjelse**, som de er blevet indrømmet ved artikel 15, stk. 4, i direktiv 2003/86, der har ført til den forskelsbehandling, som sagsøgeren i hovedsagen klagede over.

For så vidt angår bevarelsen af deres opholdsret **befinder** på den ene side de tredjelandstatsborgere, der er ægtefæller til unionsborgere, har været udsat for vold i hjemmet begået af de sidstnævnte og er omfattet af direktiv 2004/38, og på den anden side de tredjelandstatsborgere, der er ægtefæller til andre tredjelandstatsborgere, har været udsat for vold i hjemmet begået af de sidstnævnte og er omfattet af direktiv 2003/86, **sig derfor ikke i en sammenlignelig situation med henblik på en eventuel anvendelse af ligebehandlingsprincippet, som er sikret ved chartrets artikel 20**.

³ Dom af 30.6.2016, NA ([C-115/15](#)).

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127